

JUSTITSMINISTERIET

Dato:
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Jesper Aagaard
Sagsnr.: 2017-4001-0006
Dok.: 566411

Justitsministeriets bidrag til kommenteret høringsoversigt vedrørende forslag til lov om forretningshemmeligheder

1. Grundløse søgsmål

LO og FTF har bemærket, at bestemmelsen i direktivets artikel 7, stk. 2, om beskyttelse mod åbenbart grundløse søgsmål ikke synes korrekt implementeret. Skadevirkningerne af sådanne søgsmål kan være fuldt på linje med skadevirkningerne af uberettiget brug af forretningshemmeligheder, hvorfor der bør udarbejdes en selvstændig bestemmelse om beskyttelse mod åbenbart grundløse søgsmål, hvilket også synes forudsat i direktivet.

Det fremgår af direktivets artikel 7, stk. 2, at medlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder på en sagsøgts begæring kan anvende passende foranstaltninger som fastsat i national ret, såfremt et søgsmål om ulovlig erhvervelse, brug eller videregivelse af en forretningshemmelighed er åbenbart grundløs, og det konstateres, at sagsøgeren har anlagt en retssag unødigt eller i ond tro.

Det fremgår af retsplejelovens § 312, stk. 1, at den tabende part i en civil sag skal erstatte modparten de udgifter, retssagen har påført modparten, medmindre parterne har aftalt andet. Åbenbart grundløse søgsmål vil almindeligvis resultere i, at sagsøger ikke får medhold, og derfor pålægges at erstatte sagsøgtes udgifter til sagen i medfør af retsplejelovens § 312, stk. 1. Det vil som følge af bestemmelsens stk. 5 ligeledes være tilfældet, når sagen i det hele afvises.

Dertil kommer, at retsplejelovens § 318, stk. 1, forpligter den part, der på uforsvarlig måde har foranlediget spildte møder, uforholdsmæssige udsættelser,

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

unyttig bevisførelse eller andre overflødige processuelle skridt, til at erstatte modparten udgifterne herved, selv om parten i øvrigt vinder sagen. Forarbejderne til bestemmelsen fastslår, at bestemmelsen navnlig vil være aktuel ved åbenbart grundløse søgsmål eller indsigelser, som den tabende part måtte være klar over var åbenbart grundløse.

Det vurderes, at rettens stillingtagen til sagsomkostninger efter retsplejelovens § 318 i vidt omfang vil ske efter anmodning fra parterne.

Det fremgår endvidere af retsplejelovens § 319, at også partens advokat og andre rettergangsfuldmægtige på modpartens begæring kan pålægges at erstatte de omkostninger, som de ved pligtstridig opførsel har forårsaget. Dette kan efter retspraksis f.eks. være tilfældet, når advokaten har anlagt en sag uden begrundelse.

Retten træffer i medfør af retsplejelovens § 322, stk. 1, bestemmelse om sagsomkostninger, selv om der ikke er nedlagt påstand herom, jf. dog § 319.

Det vurderes på den baggrund, at direktivets artikel 7, stk. 2, er opfyldt med retsplejelovens regler.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

2. Beskyttelse af forretningshemmeligheder under retssager

Dansk Erhverv, Dansk Industri samt **Landbrug og Fødevarer** har bemærket, at det er af stor betydning, at der er klarhed over, hvordan retten i praksis skal træffe afgørelse om at identificere en forretningshemmelighed som fortrolig, sådan som det er forudsat i lovforslagets § 6, stk. 1. Organisationerne anbefaler derfor, at det beskrives, hvordan man i praksis opfylder direktivets formulering om, at det skal ske på baggrund af en ”behørigt begrundet anmodning” fra en part. Herunder bør det være muligt for en part at få retten til at tage stilling til, hvorvidt en oplysning er at betragte som fortrolig, forud for at parten fremlægger oplysningen. Uden sådanne regler er der risiko for, at virksomheder vil undlade at fremlægge fortrolige oplysninger under en retssag, da de ikke kan vide sig sikre på, om oplysningerne vil kunne bruges eller videregives af modparten.

Direktivet indeholder ikke regler om, hvordan retten skal behandle en anmodning om at identificere en forretningshemmelighed som fortrolig.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at retsplejeloven indeholder de fornødne regler til, at retten på en hensigtsmæssig måde kan behandle en anmodning om at identificere en forretningshemmelighed som fortrolig. Der kan i den forbindelse henvises til bl.a. retsplejelovens § 150 om retens formelle procesledelse og § 253 om delafgørelser. Det vil således være op til retten på baggrund af omstændighederne i den konkrete sag og ud fra de eksisterende regler i retsplejeloven at tage stilling til den nærmere fremgangsmåde ved behandlingen af en anmodning om at identificere en forretningshemmelighed som fortrolig, herunder om spørgsmålet skal udskilles til selvstændig forhandling, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1.

3. Foreløbige og sikrende foranstaltninger

Dansk Erhverv, Dansk Industri samt **Landbrug og Fødevarer** har bemærket, at intentionen med § 8, stk. 4, ifølge bemærkningerne er at indføre en yderligere betingelse for, at et forbud eller påbud kan ophæves, og dermed begrænse muligheden for ophævelse. Bestemmelsens konkrete formulering medfører imidlertid i stedet, at der er en ekstra mulighed for at få et forbud ophævet. Således vil et forbud, meddelt efter stk. 1, kunne ophæves, blot betingelserne i retsplejelovens § 426 er opfyldt. Det strider ifølge organisationerne både mod direktivet og bemærkningerne. Endvidere ser man gerne, at formuleringen ”direkte eller indirekte” tilføjes i § 8, stk. 4, sådan som det også er tilfældet i lovforslagets § 12, stk. 3, 2. pkt.

Direktivets artikel 11, stk. 3, opregner to tilfælde, hvor medlemsstaterne skal sikre, at de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 10, på sagsøges begæring ophæves eller på anden måde ophører med at have virkning.

Som anført i afsnit 2.10.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger, er det vurderingen, at det i direktivets artikel 11, stk. 3, litra a, nævnte tilfælde er opfyldt med retsplejelovens §§ 425 og 426.

På baggrund af bemærkningerne fra Dansk Erhverv, Dansk Industri samt Landbrug og Fødevarer har Justitsministeriet præciseret ordlyden af bestemmelsen i lovforslagets § 8, stk. 4, således at det nu fremgår af bestemmelsen, at retten helt eller delvist kan ophæve forbud eller påbud meddelt efter stk. 1, når de oplysninger, der har dannet grundlag for forbuddet eller påbuddet, ikke længere udgør en forretningshemmelighed efter denne

lovs § 2, nr. 1, og det skyldes årsager, der ikke kan tilregnes sagsøgte, samt at retten endvidere helt eller delvist kan ophæve forbud eller påbud meddelt efter stk. 1 i medfør af retsplejelovens § 426, stk. 2, nr. 2 og 3, samt stk. 3.

Det bemærkes i den forbindelse, at det er Justitsministeriets vurdering, at det ikke vil være i strid med direktivets artikel 11, stk. 3, at opretholde regler, hvorefter retten i andre tilfælde, end de i direktivet nævnte, kan ophæve et forbud eller påbud i en sag om forretningshemmeligheder, så længe disse regler ikke strider mod direktivets bestemmelser.

Med hensyn til betragtningen om, at formuleringen ”direkte eller indirekte” ønskes tilføjet i lovforslagets § 8, stk. 4, bemærkes det, at formuleringen ”direkte eller indirekte” ikke fremgår af direktivets artikel 11, stk. 3, litra b, som lovforslagets § 8, stk. 4, bygger på.

Med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet finder Justitsministeriet derfor, at formuleringen ”direkte eller indirekte” ikke bør tilføjes i lovforslagets § 8, stk. 4.

4. Påbud og korrigerende foranstaltninger

Dansk Erhverv, Dansk Industri samt **Landbrug og Fødevarer** har anbefalet, at lovforslagets § 12, stk. 3, udformes, så bestemmelsen alene omhandler begrænsning af varigheden af foranstaltninger efter § 12, stk. 1, nr. 1, idet muligheden for at begrænse varigheden af de foranstaltninger, der er nævnt i § 12, stk. 1, nr. 2, ikke genfindes hverken i den pågældende bestemmelse eller i direktivets artikel 12, stk. 1, litra b.

Det foreslåede § 12, stk. 3, svarer med de fornødne sproglige tilpasninger til direktivets artikel 13, stk. 1, 2. afsnit, og artikel 13, stk. 2. For så vidt angår muligheden for at begrænse varigheden af de foranstaltninger, der er nævnt i direktivets artikel 12, stk. 1, litra b, henvises der til direktivets artikel 13, stk. 1, 2. afsnit, hvoraf det fremgår, at de kompetente myndigheder også kan begrænse varigheden af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 12, stk. 1, litra b.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.11.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

5. Søgsmålsfrist

Sø- & Handelsretten har anbefalet, at der i bemærkningerne til lovforslagets ikrafttrædelsesbestemmelse for klarhedens skyld redegøres for konsekvenserne af søgsmålsfristen i lovforslagets § 14 for så vidt angår de sager, hvor forretningshemmelighedshaveren har opnået det krævede kendskab før lovens ikrafttræden, herunder i nogle tilfælde måske mere end 6 måneder før.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Sø- & Handelsrettens betragtninger om, at der bør være klarhed omkring søgsmålsfristens ikrafttræden. På den baggrund og for at sikre, at fristerne ikke får tilbagevirkende kraft, er der i lovforslagets § 19, stk. 2, tilføjet en bestemmelse, hvorefter de i § 14 nævnte frister tidligst udløber 6 måneder efter lovens ikrafttræden.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.12.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til lovforslagets § 19.

Dansk Erhverv, Dansk Industri samt **Landbrug og Fødevarer** har bemærket, at der fra det tidspunkt, hvor forretningshemmelighedshaveren vurderer at have tilstrækkeligt kendskab til den ulovlige erhvervelse, brug eller videregivelse af en forretningshemmelighed, forestår et betydeligt, omkostningsfuldt og ofte meget komplekst arbejde med at indsamle tilstrækkeligt grundlag forud for anmodning om midlertidige forbud og påbud efter lovforslagets § 14, stk. 1, og anlæggelse af søgsmål efter lovforslagets § 14, stk. 2.

Organisationerne finder på den baggrund, at hverken lovforslagets § 14, stk. 1 eller 2, med de foreslåede tidsfrister på blot seks måneder på dette område efterlever direktivets formål og hensyn.

Organisationerne anbefaler derfor, at søgsmålsfristen i lovforslagets § 14, stk. 1, bliver betragteligt længere end seks måneder, og at søgsmålsfristen i lovforslagets § 14, stk. 2, helt udgår, idet reglerne om forældelse i praksis vil motivere sagsøger til at indlede retslige skridt inden forældelsesfristens udløb. Alternativt anbefales det, at søgsmålsfristen fastsættes til seks år, som er det maksimale ifølge direktivet.

Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister og **Foreningen Industriel Beskyttelse** har bemærket, at det i praksis kan være ganske vanskeligt og forbundet med betydelige omkostninger at få indsamlet bevis for, at der er sket en ulovlig erhvervelse, brug eller videre-

givelse af erhvervshemmeligheder. En søgsmålsfrist på kun seks måneder er derfor allerede af den grund meget kort. Hertil kommer risikoen for forumshopping, da søgsmålsfristen i andre lande formentlig bliver længere, samt det forhold, at direktivets formål er at styrke beskyttelsen af forretningshemmeligheder.

Foreningerne anbefaler på den baggrund, at søgsmålsfristen blot skal følge de almindelige forældelsesregler på området.

Foreningen Industriel Beskyttelse foreslår som alternativ hertil, at der kan indsættes en regel om en maksimal frist på seks år for sådanne søgsmål for at sikre, at direktivets artikel 8, stk. 1, til enhver tid vil være opfyldt.

Det fremgår af direktivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne fastætter frister for søgsmål om anvendelse af de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er foreskrevet i direktivet.

Der er ikke i gældende ret regler om søgsmålsfrister svarende til dem, der er foreskrevet i direktivet. For at sikre en korrekt implementering af direktivet, skal der derfor fastsættes søgsmålsfrister som foreskrevet i direktivet.

Som det fremgår af den foreslåede § 14, begynder søgsmålsfristerne først at løbe, når det kendskab, som forretningshemmelighedshaveren har til den ulovlige erhvervelse, brug eller videregivelse af forretningshemmeligheden, giver den pågældende tilstrækkelig grundlag for indgivelse af anmodningen eller sagsanlæg. Dette indebærer, at søgsmålsfristen først begynder at løbe, når forretningshemmelighedshaveren har indsamlet tilstrækkeligt bevismateriale til at indgive en anmodning eller anlægge sag.

Hvad der udgør et tilstrækkeligt grundlag for indgivelse af en anmodning eller sagsanlæg vil afhænge af karakteren og omfanget af den konkrete sag. Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at søgsmålsfristen i enkle sager typisk vil begynde at løbe tidligere end i mere komplicerede sager.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at en søgsmålsfrist på 6 måneder udgør en passende balance mellem hensynet til den formodet krænkende part og hensynet til, at forretningshemmelighedshaveren efter at være blevet bekendt med den ulovlige erhvervelse, brug eller videregivelse bør have rimelig tid til at anlægge søgsmål, idet der også må lægges vægt

på den betragtning, at retsmæssige forretningshemmelighedshavere forventes at udvise rettidig omhu for så vidt angår beskyttelse af deres værdifulde forretningshemmeligheder.

Der kan i øvrigt henvises til afsnit 2.12.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

6. Erstatning

Dansk Erhverv, Dansk Industri samt **Landbrug og Fødevarer** har bemærket, at behovet for at styrke beskyttelsen af forretningshemmeligheder tilsiger, at erstatningsniveauet skal medvirke til at sikre indehavere af forretningshemmeligheder mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse.

Når det fremgår af direktivets artikel 14, stk. 1, at den krænkende part skal betale en erstatning, ”... *der står i rimeligt forhold til den skade [forretningshemmelighedshaveren] har lidt...*” er der organisationernes opfattelse et klart grundlag for at tildele erstatninger, som er mere proportionale i forhold til den lidte skade end den, der følger af eksisterende praksis efter markedsføringsloven.

Organisationerne finder det særdeles positivt, at også krænkerens fortjeneste kan indgå i erstatningsudmålingen, og kan henvise til den praksis fra andre europæiske lande, hvor dette forhold indgår i de tilkendte erstatninger. Indførelsen af tilsvarende praksis i denne lov ville, efter organisationernes opfattelse, bringe den i bedre overensstemmelse med den generelle forpligtelse i direktivets artikel 6, stk. 2, litra c, der pålægger medlemslandene at indføre retsmidler mv., der skal være effektive og have en afskrækkende virkning.

Organisationerne anbefaler, at det i bemærkningerne gøres klart, at implementeringen af direktivet indebærer en tiltrængt mulighed for at justere niveauet for erstatningsudmålinger, så den krænkede part reelt kan få tilkendt erstatning, der ligger væsentligt højere end et ”*rimeligt vederlag for udnyttelsen af forretningshemmeligheden*”.

Foreningen Industriel Beskyttelse finder det positivt, at det fremgår af bemærkningerne, at retten ved fastsættelsen af erstatningen kan lade krænkerens fortjeneste indgå som et element, og at dette giver retten adgang til en friere vurdering ved fastsættelsen af det lidte tab og dermed erstatningens størrelse, der derved kan være større end det lidte tab. Foreningen er

bekendt med, at det i en række lande, som f.eks. Norge, Tyskland og England, er muligt at få tilkendt krænkerens vinding i forbindelse med immaterialretskrænkelser. Foreningen opfordrer til, at det ligeledes indsættes i bemærkningerne til lovforslaget, at retten efter omstændighederne kan tilkende krænkerens fulde fortjeneste til den krænkede part. For at sanktionerne kan virke afskrækkende, som det kræves i præambelens punkt 21, bør krænkeren som hovedregel blive tilkendt mere, end hvad der svarer til det almindelige rimelige vederlag for udnyttelsen, da der i modsat fald ikke vil være tale om et effektivt retsmiddel med afskrækkende virkning, som krævet i direktivets artikel 6, stk. 2, litra c.

Det fremgår af direktivets artikel 14, stk. 1, 1. pkt., at medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente retslige myndigheder på begæring af den krænkede part, pålægger den krænkende part, der vidste eller burde have vidst, at vedkommendes aktiviteter ville indebære ulovlig erhvervelse, brug eller videregivelse af en forretningshemmelighed, at betale forretningshemmelighedshaveren en erstatning, der står i rimeligt forhold til den skade, denne har lidt som følge af den ulovlige erhvervelse, brug eller videregivelse af forretningshemmeligheden.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 30 bl.a., at formålet med direktivets erstatningsbestemmelse er at undgå, at en person, som bevidst eller med rimelig grund til at vide det, ulovligt erhverver, bruger eller videregiver en forretningshemmelighed, kan drage fordel af en sådan adfærd, og at sikre, at den krænkede forretningshemmelighedshaver så vidt muligt befinder sig i en situation, som svarer til den, vedkommende ville have befundet sig i, hvis den krænkende adfærd ikke havde fundet sted. Er det f.eks. på grund af en forretningshemmeligheds immaterielle karakter vanskeligt at bestemme den faktiske skades størrelse, kan erstatningen beregnes på grundlag af et beløb, som skulle have været betalt for benyttelse af forretningshemmeligheden. Det følger endvidere af præambelbetragtningen, at formålet hermed ikke er at indføre pligt til at fastsætte en erstatning, der har karakter af straf, men at sikre erstatning på et objektivt grundlag, hvor der samtidig tages hensyn til forretningshemmelighedshaverens udgifter til f.eks. påvisning og efterforskning af krænkelsen.

Som det fremgår af pkt. 2.13.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger, foreslås det med lovforslagets § 15 i overensstemmelse med direktivets artikel 14 og præambelbetragtning nr. 30, at den, som forsætligt eller uagtsomt foretager en ulovlig handling som nævnt i lovforslagets § 4 om ulovlig erhvervelse mv. af forretningshemmeligheder, skal betale erstat-

ning til forretningshemmelighedshaveren. I tråd med udgangspunktet i dansk rets almindelige erstatningsretlige principper foreslås det, at erstatningens størrelse skal svare til værdien af den skade, som forretningshemmelighedshaveren har lidt som følge af den krænkende parts handling. Ved fastsættelsen af erstatningen skal der dog også tages hensyn til bl.a. forretningshemmelighedshaverens tab af fortjeneste og den krænkende parts uberettigede fortjeneste.

Kravet om, at der ved fastsættelsen af erstatningen skal tages hensyn til den krænkende parts uberettigede fortjeneste, medfører, at en forretningshemmelighedshaver vil kunne få en erstatning, der samlet er større end det faktisk lidte tab. Det kan dog ikke forventes, at en forretningshemmelighedshaver kan få dækket både sit fulde tab samt krænkerens fulde uberettigede fortjeneste. I lighed med hvad der allerede i dag gælder for krænkelse af patenter og varemærker mv. efter bl.a. patentlovens § 58, stk. 2, og varemærkelovens § 43, stk. 2, får domstolene efter lovforslaget mulighed for at fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår som et element. Muligheden for også at lægge vægt på krænkerens fortjeneste, giver således retten adgang til en friere vurdering ved fastsættelsen af det lidte tab og dermed erstatningens størrelse. Kriteriet om krænkerens "uberettigede fortjeneste" kan bl.a. tænkes anvendt i situationer, hvor en stor virksomhed har krænkert en forretningshemmelighed, der indehaves af en person eller virksomhed med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste. Forslaget er i overensstemmelse med det i direktivets præambelbetragtning nr. 30 anførte om, at formålet med erstatningsreglerne bl.a. er at undgå, at en krænker af en forretningshemmelighedshaver kan drage fordel af en sådan adfærd.

Det foreslås endvidere i overensstemmelse med direktivet, at erstatningen uanset ovenstående kan fastsættes til et beløb, som mindst svarer til et rimeligt vederlag for udnyttelsen af forretningshemmeligheden.

Det bemærkes, at implementeringen af direktivets art. 14 er sket i overensstemmelse med regeringens principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering, der indebærer, at den nationale regulering som udgangspunkt ikke bør gå videre end minimumskravene i EU-reguleringen. Dette ville således være tilfældet, hvis der f.eks. i forbindelse med implementeringen indføres strengere erstatningsretlige regler end forudsat i direktivet.

7. Bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder

Advokatrådet, Danske Advokater, Løje, Arnesen & Meedom Advokatpartnerselskab, Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister, Foreningen Industriel Beskyttelse, og Dansk Erhverv, Dansk Industri, samt Landbrug og Fødevarer har anbefalet, at retsplejelovens kapitel 57a om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. udvides, sådan at reglerne også finder anvendelse ved krænkelse af forretningshemmeligheder.

Advokatrådet, Danske Advokater og Løje, Arnesen & Meedom Advokatpartnerselskab har i den forbindelse henvist til, at de betænkeligheder, som ved indførelsen af reglerne om bevissikring førte til ikke at lade reglerne finde anvendelse ved krænkelse af forretningshemmeligheder, siden da har fundet en retssikkerhedsmæssig forsvarlig løsning gennem senere retspraksis samt den ændring af reglerne om bevissikring, som fandt sted ved lov nr. 279 af 5. april 2006 om ændring af retsplejeloven (Gennemførelse af EU-regler om håndhævelse af immaterialrettigheder m.v.).

Løje, Arnesen & Meedom Advokatpartnerselskab har endvidere henvist til, at det antageligt er nødvendigt for overholdelse af TRIPS-aftalen, at reglerne i retsplejelovens kapitel 57a om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder udvides til også at finde anvendelse ved krænkelse af forretningshemmeligheder. Endelig henvises der til, at Danmark står meget alene med at undtage forretningshemmeligheder fra reglerne om bevissikring.

Advokatrådet og Danske Advokater har endvidere anbefalet, at reglerne i retsplejelovens kapitel 29a om oplysningspligt ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. udvides, så reglerne også finder anvendelse ved ulovlig erhvervelse, brug eller videregivelse af forretningshemmeligheder.

Med lovforslaget foreslås indført en ny selvstændig hovedlov om beskyttelse af forretningshemmeligheder, som implementerer direktivet om forretningshemmeligheder i dansk ret. Direktivet forpligter ikke medlemsstaterne til at indføre regler om bevissikring ved ulovlig erhvervelse, brug eller videregivelse af forretningshemmeligheder, og lovforslaget indeholder derfor ikke regler om bevissikring ved krænkelse af forretningshemmeligheder.

De almindelige regler for at sikre bevis findes i retsplejelovens regler om ransagning, isoleret bevisoptagelse og midlertidige afgørelser om forbud og påbud. Disse regler vil også fremover kunne anvendes ved krænkelse af forretningshemmeligheder med de ændringer, der følger af lovforslaget.

De særlige regler om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder blev indført ved lov nr. 216 af 28. marts 2001. Loven blev udarbejdet på baggrund af betænkning nr. 1385/2000 om bevissikring ved krænkelse af immaterielrettigheder m.v. afgivet et udvalg nedsat af Kulturministeriet.

Af betænkningens side 50 fremgår det, at udvalgets flertal fandt, at princippet om boligens ukrænkelighed og hensynet til beskyttelse af erhvervshemmeligheder ikke generelt udgjorde modhensyn som vejede tungere end behovet for at forbedre rettighedshavernes bevissikringsmuligheder. Det fremgår dog af betænkningens side 58, at udvalgets flertal fandt, at det ville være for vidtgående at indføre mulighed for bevissikring i sager om krænkelse af erhvervshemmeligheder, da der herved regelmæssigt ville opstå en alvorlig risiko for prisgivelse af konkurrentens erhvervshemmeligheder.

Justitsministeriet finder ikke, at der foreligger et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at tilsidesætte den afvejning af de ovennævnte modstående hensyn, som blev foretaget af udvalget. Det bemærkes i den forbindelse, at den ændring af bevissikringsreglerne, som fandt sted ved lov nr. 279 af 5. april 2006, og som der henvises til i flere af høringssvarene, blev gennemført for at foretage de ændringer i retsplejeloven, som var nødvendige til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (retshåndhævelsesdirektivet).

Såfremt det efter ikrafttrædelsen af den kommende lov om forretningshemmeligheder måtte vise sig, at loven i praksis ikke i tilstrækkelig grad sikrer en effektiv beskyttelse af forretningshemmeligheder på grund af vanskeligheder for rettighedshaverne med at fremskaffe de fornødne beviser, vil Justitsministeriet tage op til nærmere overvejelse, om reglerne i retsplejelovens kapitel 29a og 57a skal ændres, således at de i fornødent omfang udvides til også at omfatte sager om ulovlig erhvervelse, brug eller videregivelse af forretningshemmeligheder.

For så vidt angår bemærkningen om, at det antageligt er nødvendigt for overholdelse af TRIPS-aftalen, at reglerne i retsplejelovens kapitel 57a om

bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder udvides til også at finde anvendelse ved krænkelse af forretningshemmeligheder, bemærkes det, at udvalget tog stilling til dette spørgsmål i betænkning nr. 1385/2000. Af betænkningens side 58-59 fremgår det således, at det var udvalgets opfattelse, at den manglende medtagelse af erhvervshemmeligheder ikke ville indeære nogen reel risiko for, at det efter gennemførelsen af en lov om bevissikring ved immaterialretskrænkelser ville blive gjort gældende, at Danmark ikke opfylder TRIPS-aftalens krav. Der kan endvidere henvises til bemærkningerne om TRIPS-aftalen i afsnit 2.4 i lovforslag nr. L 17 af 4. oktober 2000 om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder (Folketingstidende 2000-2001, Tillæg A, side 420ff), hvoraf det fremgår bl.a., at det er regeringens opfattelse, at der med lovforslaget fjernes enhver tvivl om, hvorvidt Danmark lever op til TRIPS-aftalens krav.

8. Andet

Danske Medier og Dansk Journalistforbund har bemærket, at lovforslaget bør henvises til de særlige regler, som er gældende i forbindelse med retssager, som involverer journalister og medier, herunder reglerne om kildebeskyttelse, edition og beslaglæggelse.

Lovforslaget berører ikke reglerne om udelukkelse eller fritagelse fra at afgive forklaring som vidne, jf. retsplejelovens §§ 169-172.

Lovforslaget berører endvidere ikke reglerne om edition i retsplejelovens kapitel 74.

For så vidt angår lovforslagets forhold til retten til ytrings- og informationsfrihed, herunder respekten for mediefrihed og mediernes pluralisme, henvises der til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister har bemærket, at sager omfattet af lovforslaget formentlig vil være ganske komplekse, og at der må forventes en del sager samtidig med, at retspraksis er begrænset. Bl.a. på den baggrund har foreningen anbefalet, at sager om forretningshemmeligheder koncentrerer sig i Sø- og Handelsretten, og ikke, som foreslået, også kan anlægges ved fogedretten.

Efter retsplejeloven tilkommer det fogedretten at tvangsfuldbyrde domme og andre afgørelser. Endvidere fremgår det af retsplejelovens § 641, stk.

1, at fogedretten yder bistand til opretholdelse eller gennemførelse af forbud eller påbud efter reglerne i kapitel 57.

Lovforslaget er søgt udformet sådan, at de opgaver, der efter den eksisterende ordning i retsplejeloven tilkommer fogedretten, i videst muligt omfang også kommer til at høre under fogedretten, når der er tale om sager, der er omfattet af lovforslaget.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.10.3 og 2.15.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

LO og FTF har bemærket, at det i stigende grad ses, at der sideløbende med markedsføringsloven aftales sanktionering med fastsættelse af en konventionalbod. Det er LO og FTF's opfattelse, at såvel markedsføringsloven, som det nu foreliggende forslag til lov om forretningshemmeligheder, gør endeligt op med den tilladelige sanktionering af ulovlig brug af forretningshemmeligheder. Således følger det af lovforslagets § 8, stk. 3, og § 12, stk. 2, at det tilkommer domstolene at finde en passende balance mellem forseelse og straf i den konkrete sag. Dette levner ikke plads for en sideløbende aftaleretlig regulering, hvilket bør fremgå af loven.

Det er ikke med lovforslagets §§ 8 og 12 tilsigtet at gribe ind i de eksisterende muligheder for at indgå aftaler vedrørende forretningshemmeligheder, herunder sanktioner for f.eks. ulovlig videregivelse eller brug af en forretningshemmelighed.

Der kan i øvrigt henvises til direktivets præambelbetragtning nr. 39, der bl.a. beskriver, at direktivet ikke bør berøre anvendelsen af anden relevant lovgivning på andre områder, herunder intellektuelle ejendomsrettigheder og aftaleret.

Datatilsynet har bemærket, at tilsynet forudsætter, at rettens vurdering af, om en dom skal offentliggøres, foretages under iagttagelse af reglerne i persondataloven og retshåndhævelsesloven, når oplysningerne i dommen om den krænkende part vil være af en sådan art, at en fysisk person vil kunne identificeres.

Det er styrelsens opfattelse, at offentliggørelse af oplysninger om strafbare forhold er en meget indgribende form for behandling, og tilsynet foreslår derfor, at det nøje overvejes i forhold til retshåndhævelsesloven, retshåndhævelsesdirektivet, persondataloven og databeskyttelsesdirektivet, i hvil-

ket omfang en sådan offentliggørelse skal kunne ske, og i hvilket omfang der skal ske sletning eller anonymisering inden offentliggørelse.

Justitsministeriet har noteret sig Datatilsynets bemærkninger. Ministeriet kan i den forbindelse henvise til, at det ifølge lovforslagets § 17, stk. 2, er op til retten i den konkrete sag at vurdere, om offentliggørelse af dommen i sin helhed eller i uddrag kan ske, og at retten ifølge lovforslagets § 17, stk. 3, skal inddrage en række hensyn i denne vurdering, herunder hensynet til om oplysningerne om den krænkende part vil være af en sådan art, at en fysisk person vil kunne identificeres, og hvis dette er tilfældet, om offentliggørelse af disse oplysninger er berettiget, navnlig på baggrund af den mulige skade, som offentliggørelsen kan medføre for privatlivets fred og den krænkende parts omdømme. Som også anført i afsnit 2.16.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 17 forudsættes det, at offentliggørelse efter den foreslåede bestemmelse sker i overensstemmelse med persondatalovgivningens regler. Disse forhold er blevet præciseret i lovforslaget.